

DISCURSUL PROFESORULUI VASILE ILLE LA FESTIVITATEA DE 40 DE ANI A ANIVERSĂRII FACULTĂȚII DE CONSTRUCȚII

Cluj-Napoca, 1993

STIMAȚI INVITAȚI

40 de ani nu reprezintă o cifră cu totul semnificativă într-un bilanț istoric sec al existenței, în care facultăți și universități din Europa și din lume cumulează secole de atestare documentară, dar, ne consolează în acest sens ideea că nici facultăți surori din țară, ca de exemplu Timișoara și Iași nu depășesc acest prag al prezenței lor în universul intelectual românesc, decât cu ceva mai mult de un deceniu.

Pentru noi însă, cadre didactice, care am participat în cei 40 de ani la edificarea, formarea și dezvoltarea unui învățământ tehnic superior în construcții în această parte a țării, evenimentul sărbătorit astăzi, ne prilejuiește convingerea că viața facultății, împletindu-se cu viața noastră până la identificare, ne-a absorbit toate gândurile, forțele, timpul, toate fibrele ființei noastre, pentru ridicarea nivelului ei didactic, profesional și științific la standardele corespunzătoare normelor naționale și internaționale.

Începutul facultății de construcții este legat, firește, de dificultățile inerente oricărui nou act, cu deschidere și urmări de proporții și dimensiuni, ce puteau fi intuite în sfera intelectualității tehnice, aflată la acea dată și nu numai societatea românească - în curs de restructurare și renaștere.

Dacă în Transilvania există un cult al profesiei de constructor, afirmând vocația populației în acest domeniu, pentru ființarea unui învățământ superior în acest sens, trebuie realizată baza de cadre didactice, care să asigure formația științifică a studenților, fapt ce nu se putea rezolva numai cu câteva cadre didactice din localitate. De fapt aceste cadre, de mare calitate profesională și cu multă pasiune în inimă pentru facultate, au fost cei care i-au și condus primii pași la înființare, în 1953.

Cred că este momentul să amintim și să consemnăm cu recunoștință în acest sens, munca cu totul meritorie și de înaltă calitate a regretatului Prof. Ing. Vasile Avram și Prof. Ing. Mircea Rădulescu, aflați printre primii care s-au consacrat cu trup și suflet creșterii și dezvoltării noii raze de lumină științifico-tehnică apărută în spectrul universitar clujean. De asemenea, alături de aceștia trebuie cu pietate și grațitudine amintiți regretații profesori Onisim Mitrofan și Pavel Balla și apoi cum s-ar putea uita steaua de primă mărime a Institutului Politehnic din Cluj, profesorul Andrei Ripeanu, care au contribuit prin muncă și cunoștințele lor de mare profunzime inginerescă la transmiterea către primii studenți a elementelor de reper în orientarea pregătirii profesionale.

Dar anii în facultate se adunau, disciplinele de specialitate începeau să apară și conducerile Institutului și a Facultății și-au dat seama că o rezolvare satisfăcătoare poate să fie realizată prin recurgerea la cadre didactice tinere de la facultățile similare din țară.

Așa s-a ajuns ca, începând cu anul 1955, un contingent important de tinere cadre asistenți și șefi de lucrări - să părăsească facultățile de origine din București și Timișoara în special, și să-și lege existența de viitorul noii facultăți clujene.

Astăzi, retrospectiv, ne gândim la starea de spirit, existentă atunci în facultățile de construcții din țară, la generozitatea și grija colegială, aproape părintească pentru această

nouă mlădiță în condiții destul de vitrege pe pământul țării, care trebuia ajutată să se dezvolte, stare de spirit pe care mă tem că acum nu am mai regăsit-o în rândurile noastre.

Dar ca să-și exprime încrederea și ajutorul în noua facultate, strălucite cadre didactice de la aceste facultăți, alături de foștii lor studenți, acum șefi de lucrări, au predat ore ani de-a rândul în facultate, reușind să creeze astfel atmosfera de studiu necesară unui institut de învățământ tehnic superior, eliminând în acest mod anii dureroși și fără eficiență ai unei tranziții de căutări și ezitări sterile.

De aceea, cred ca facultatea noastră trebuie să înscrie cu litere de aur în istoria sa, recunoștință profundă acestor spirite mari, rămași uriași pentru posteritate și în sfera profesiei de ingineri constructor, înnobilând existența facultății, conferindu-i de la început credit și cadru, siguranță și stabilitate, și mai ales, perspective de aliniere rapidă în rândul celorlalte facultăți din țară privind asigurarea unui climat propice prestării unei activități științifico-profesionale la nivel contemporan. Gratitudea noastră în acest sens este îndreptată către regretații profesori Mihail Hangan și Acad. Constantin Avram, precum și către Acad. Dan Mateescu, care nu au prețuit să-și sacrifice timpul și forțele în deplasările dintre București sau Timișoara și Cluj, dând strălucire și încredere de la început prin prezența lor noii apariții în Constelația Universitară din inima Ardealului.

Prestigiul facultății s-a conturat și personalizat definitiv, reflectând în mare măsură formule, căi, mijloace și căutări proprii, prin intrarea în corpul didactic al acesteia a două personalități de mare rezonanță și cuprindere științifico-profesională în domeniu și anume profesorii Mircea Mihăilescu și Alexandru Negoită, care, încheșând puternice colective de catedră, au creat școli proprii de cercetare-proiectare, în cadrul cărora s-au format în mare parte străluciții reprezentanți de azi ai facultății.

Între timp, baza de învățământ evoluase spectaculos, tinerii șefi de lucrări deveniseră conferențieri și profesori - adevărați magistrii, stăpâni pe probleme, laboratoarele se dezvoltaseră, iar activitatea desfășurată la facultate se impunea ca o realitate, cu o tot mai evidentă prezență pozitivă, exprimată în pregătirea inginerescă a absolvenților în viața științifico-tehnică și în soluțiile unor proiecte pentru construcții deosebite industriale și social culturale, pe tot cuprinsul țării.

Și-au adus contribuția de seamă la înflorirea și ridicarea facultății din anonimatul primilor ei ani, toate cadrele didactice prezente de la începuturile ei, precum și cele venite apoi, pe parcurs. În mod deosebit aș vrea să amintesc contribuția regretaților profesori Nicolae Juncan, Eugen Beiu, Vasile Iancău și Pop Viorel a căror muncă de câteva decenii a lăsat urme de neșters și puncte de reper în dezvoltarea colectivelor de catedră. Cum apoi s-ar putea trece cu vederea opera lăsată de Prof. Igor Tertia în cei 36 de ani de activitate la disciplina și laboratorul de Beton Armă și Precomprimat, pe care le-a creat, organizat și dezvoltat, asigurându-le nivelul susceptibil de colaborări cu organisme internaționale de specialitate. Și exemple de acest gen pot să fie date încă numeroase.

Rămași asistenți și formați cadre didactice de prestigiu pe lângă cei care porniseră începuturile facultății care astăzi mai sunt în activitate doar doi (profesorii Gobesz și Ilie), foștii studenți depășindu-și maeștri, așa cum trebuie s-o facă discipolii veritabili și bine selecționați, evocă grăitor, prin statutul lor științific și profesional, poziția facultății în sfera spiritualității tehnice, într-o societate ce, pe măsura creșterii complexității și diversității aspectelor, tinde tot mai mult spre o unificare și internaționalizare a conceptelor, limbajul și organizării științifice universitare, dar și a altor structuri sociale cu repercusiuni profunde în viitorul apropiat al existenței noastre.

Cei 40 de ani, proiectează însă în oglinda amintirilor și dificultățile și vicisitudinile cărora a trebuit să le facă față facultatea și cadrele didactice în această frământată perioadă de luptă pentru existență și afirmare. O lipsă acută de spațiu prezintă atât în ce privește asigurarea unor locuințe - mai puțin decât modeste - pentru cadre didactice în perioada de început, cât și în ce privește dezvoltarea de laboratoare, punea în pericol chiar viitorul facultății.

Dacă primul deziderat s-a rezolvat într-o oarecare măsură prin înfăptuirea planului de construcții de locuințe, problema dezvoltării spațiului facultății a devenit o sarcină a conducerii facultății și a cadrelor didactice, care, prin eforturile personale, prin rezultatele proprii obținute în creșterea și proiectarea realizată la catedre, au reușit să convingă și să cointereneze unele ministere ca Ministerul Construcțiilor Industriale, Ministerul Transporturilor și Comitetul Pentru Problemele Consiliilor Populare, pentru a acorda sprijin în fonduri de investiții. Astfel s-a reușit ca din sumele aprobate de aceste departamente, facultatea să-și edifice noi spații de învățământ cum este Clădirea Turn din str. C-tin Daicoviciu și Pavilionul Secției de Căi Ferate, Drumuri și Puduri din str. Observator.

Îmi face plăcere să amintesc aici contribuția d-lui ing. Gheorghe Steroiu, absolvent al facultății, la vremea aceea director adj. al Trustului de Construcții Industriale Cluj, care prin eforturile personale a reușit să determine întreprinderea în a finaliza lucrarea "Clădirea Turn" rămasă fără acoperire financiară cu peste 2 milioane lei prin anii 1977. Și exemple de foști studenți ai facultății, punând umărul la rezolvarea dificilelor probleme, ca de exemplu cele de dotare sau altele, ivite în perioada exacerbării absurde a principiului integrării cu cercetarea și producția, au fost nenumărate, reușind grație în mare măsură și lor, ca facultatea să-și poată asigura echilibrul stabil pe linia de plutire a apelor tulburi din acele vremi.

Cred însă că un complement tonic și de mare sprijin al eforturilor noastre l-a reprezentat atitudinea de încurajare, simpatie, ajutor și colaborare din partea colegilor de la celelalte facultăți din București, Timișoara și Iași, exprimată în organizarea de manifestări științifice naționale la Cluj, elaborarea, împreună, de cărți, manuale și monografii de specialitate, participarea în comisii de doctorate etc.

Este un titlu de mândrie pentru noi ideea că am fost mereu în atenția binevoitoare a regretului Acad. Ștefan Bălan și Prof. Gheorghe Călin, a d-lui Acad. Dan Mateescu și a domnilor profesori Panaite Mazilu, Alexandru Gheorghiu, Mircea Soare, Radu Agent, Petre Vernescu, Petre P. Teodorescu, Mihail Ifrim, Anatolie Mihu și mulți alții străluciți reprezentanți ai științei construcțiilor din țara noastră, a căror sentimente de apreciere și bunele oficii le-am simțit de-a lungul anilor, pentru care le mulțumim.

Se poate spune că Facultatea de Construcții din Cluj a atins de mult maturitatea. Cei 40 de ani marchează acum nu un majorat ci o dată istorică ce se vrea un semn în lanțul indefinit al timpului pe continua și permanenta căutare a noului în sfera mereu extensibilă a progresului.

Iar noi cronicari de circumstanță, înscriem pe acest răboj cele ce se cuvin celor ce s-au străduit ca facultatea să se nască, să se dezvolte și să se afirme și ca flacăra ei, aprinsă acum 40 de ani aici, să lumineze mereu.